

»Hvad I end har for, gør det af hjertet som for Herren og ikke for mennesker« (Kol. 3,23)

Bedrøv ikke Guds Hellige Ånd

Disse ord fra Paulus' brev til efeserne (4,30) har i al deres knaphed et udtømmeligt indhold. Derfor vender Guds børn atter og atter tilbage til dem.

De tre ord »Guds hellige Ånd« maner til stilhed. De siger mere, end noget menneske kan forstå. De understreger, at her er tale om en ganske anden ånd end vor ånd, thi Guds Ånd er som Gud uskabt, uden begyndelse og uden ende, evig, men det er vor ånd ikke; den er en del af vor skabning. Hertil kommer, at Guds Ånd er hellig, men det er vor ånd ikke – den er besmittet, uren og syndig, thi den er delagtig i vort fald. Der er derfor ingen naturlig forbindelse imellem vor ånd og Guds, men om fjendskab fra vor side. Vi er fjendske af sindelag, tilbøjelige til at sige Guds Ånd imod og livet igennem holde fast på, hvad vi nu mener og synes.

Men det var vor Herre Jesus ikke. Han er det eneste menneske, der aldrig har bedrøvet Guds hellige Ånd – end ikke i de forfærdelige timer på Golgatas kors, da han led mere, end noget menneske nogensinde fatter. I kraft af denne evige Ånd, som Han adlød i stedet for at bedrøve, frembar han sig selv som et lydefrit offer for Gud (Hebr. 9,14) og kan derfor nu med sit blod rense vor samvittighed fra døde gerninger, så vi kan tjene den levende Gud.

Har vi ikke Kristi Ånd, Guds hellige Ånd, da hører vi Ham ikke til (Rom. 8,9), men har vi Ham, da er vort legeme et tempel for Helligånden (1. Kor. 6,19). Kan du forestille dig noget større?

Kristi Ånd

Kristus er *Herren* – det bør vi aldrig glemme. Vi kan ikke »benytte« Hans Ånd eller råde over den. Vi kan ikke inddrage den i vore planer og slet ikke anvende den til at fremhæve os selv. Guds Ånd er ikke identisk med vor ånd, vore tanker, følelser, stemninger, temperament. Han er og forbliver Gud, altså DEN, HAN ER!

Som Gud er Guds Ånd, Kristi Ånd, altid større og mere end vore erfaringer og oplevelser. Han er også mere, end hvad Han selv udretter, thi Han er Gud. Han er mere, end hvad hans menighed forstår, thi Hans tilstedeværelse, virke og virkninger er ofte skjult selv for menigheden.

Som Gud lader Guds Ånd sig ikke organisere. Han blæser, hvorhen Han vil. Han kan ikke indordnes under nogen menigheds ledelse, og al kirkelig politik, mekanik og taktik byder Ham imod.

Som Gud er Han ikke afhængig af os –

eller af penge. HERRENS Ånd er visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, HERRENS kundskabs og frygts Ånd (Esaj. 11,2), krafts, kærligheds og besindigheds Ånd (2. Tim. 1,7), visdoms og åbenbarings Ånd (Efes. 1,17), Sandhedens Ånd (Johs. 14,17 og 16,13), Livets Ånd (Rom. 8,2), troens Ånd (2. Kor. 4,13), nådens Ånd (Hebr. 10,29), herligheds Ånd (1. Peter 4,14), nådens og bønnens Ånd (Zakar. 12,10), den Ånd, der i begyndelsen svævede over vandene (1. Mos. 1,2), altså den evige Ånd, der selv er Gud.

Er det dig en selvfølge, at Han vil bo i dig, så dit legeme bliver et tempel for Ham? Er det ikke snarere ud over al forstand? Det betyder jo, at Jesus Kristus er i dig ved sin Ånd!

Højhed og hellighed

Herren bor i højhed og hellighed, d.v.s. i en uoverstigelig afstand fra os – i et lys, som ingen kan komme nær.

Himmelen er Hans trone og jorden Hans fødders skammel. »Hvad for et hus vil I bygge mig, og hvad for et sted er min bolig?« siger Han – og dog bygger mennesker fortsat bygninger af sten og kalder dem »Guds hus«.

Hans navn er »Hellig«, og som sådan, altså som hellig, bor Han ikke blot i højhed og hellighed, men tillige hos den knuste, i ånden bøjede (Esaj. 57,15).

Dette ufattelige, at Den Hellige også tager bolig i sønderknuste små mennesker, vidner Skriften om med klare ord, måske allermest ufatteligt og samtidig klart gennem synderen over alle syndere, kong David, der i Salme 51 siger: »Offer for Gud er en sønderbrudt ånd; et sønderbrudt, sønderknust hjerte agter du ikke ringe, o Gud« (vers 19).

Han siger således, at han, som ringeagter sig selv, og som nu ringeagtes af sine egne børn, agtes ikke ringe af Gud – tværtimod kommer Gud til ham med sin retfærdighed, der dækker al hans synd og skam – og mere end det: Gud tager ved sin Ånd bolig i den sønderknuste mand – manden, der er knust af sin egen synd!

Guds højhed og hellighed er Hans guddommelige kærlighed, der overgår al forstand. Den åbenbares på *Golgatas* kors. Der skuer vi Hans højhed og hellighed – den overvinder ethvert stormløb af menneskenes skændsel, synd og grovhed, ikke i foragt for dem, men i kærlighed til dem. Guds højhed »kulminerer«, idet han i Kristus, sin elskede søn, stiger ned under den dybest sunkne og tager hans skyld på

sig – og Hans hellighed »kulminerer«, idet Han gør dette uden et eneste bebrejdende ord eller foragtende mine. Han bliver knust i vort sted. Han bliver straffet for vor skyld. Sin højhed og hellighed forlader Han ikke, men herliggør den for øjnene af al verden. Gud er kærlighed!

Kong David var en sønderknust mand. Han kunne ikke bringe sig selv på fode efter sit forfærdelige, uoprettelige fald i hor og mord. Han kunne ikke tilgive sig selv. Tanken på at gøre sig fortjent hos Gud var død for aldrig mere at komme til live. Ham tilregnede Gud sin retfærdighed og tog bolig i ved sin Ånd! Således forblev han manden efter Guds hjerte – manden, der tjente Guds frelsesplan – manden, hvis ånd forblev sønderknust – manden, af hvis sæd vor Herre Jesus kom. Det betyder ikke, at han blev sølle, men at han forblev fattig i ånden, helt afhængig af Herren.

Det betyder heller ikke, at han blev absolut fuldkommen. Han kom til at bedrøve Guds Ånd, bl.a. da han lod folket tælle – og det tog Gud alvorligt på (1. Krøn. 21).

Sønderknust, sønderbrudt

Jeg har kendt flere kristne, der lagde megen vægt herpå – men som forblev bomstærke i sig selv.

Det er ikke de, der taler herom og som anser sig selv for at have en sønderbrudt ånd, der nødvendigvis har det. Det er snarere de, der frygter for ikke at have det – med andre ord: de, som bæver for Guds ord (Esaj. 66,2). De er fattige i ånden (Matt. 5,3) – har ikke greb om Guds ord, men bæver for det – taler ikke selvsikre ord og har derfor noget at sige dem, der har øren, der kan høre.

I sådanne bor Guds Ånd, og fra deres liv flyder strømme med levende vand.

Helligånden er ikke larmens og opstemthedens ånd – Helligånden er ikke uopdragenhedens og løssluppenhedens ånd – heller ikke plathedens og tarvelighedens ånd – heller ikke reklamens og pågåenhedens ånd – heller ikke modens og tidens ånd – Helligånden er og forbliver Guds Ånd.

Det må vi ikke glemme, men bede om nåde til at holde fast ved. Ellers risikerer vi at bedrøve Ham.

Det gør man, når man vælger en vej eller metode efter egne tanker (Esaj. 65,2) eller vælger, hvad der ej er Guds vilje (Esaj. 66,4). Det nytter ikke, at man gør det i »bedste hensigt« eller »for at imødekomme ungdommen« eller fordi »næsten alle andre forsamlinger gør det« – det be-

drøver Guds hellige Ånd – og når Han er bedrøvet, hvad nytter da al vor aktivitet?

Når kirker og forsamlinger bedrøver Guds hellige Ånd og ikke vil erkende og bekende det, begiver de sig ud på en farlig vej – en vej, der bliver bredere og bredere – en vej, der giver mere og mere plads for kødet og verden – en vej, der fører hen imod frafald og forhærdelse – en vej, der ikke fører opad, men nedad. I de syv menighedsbreve i Åbenb. 2 og 3 advarer Herren indtrængende menighederne herimod og påviser, hvor de bedrøver Hans Ånd.

Om menighederne som helhed lod sig advare og vendte om, således som Herren påbyder, ved vi ikke – men i hvert brev henvender Herren sig til »den, som har øren«, og siger: »Han høre!«

Det betyder, at Herren minder os om vort personlige ansvar, der består, hvad enten menigheden som helhed adlyder Herren eller ej.

Enhver af os bør se nøje til, at han ikke bedrøver Guds hellige Ånd. Det kan betyde, at han må tage nogle skridt imod forsamlingens vej.

Men det betyder ikke, at han forlader den menighed, Herren opbygger – måske tværtimod! Han kommer jo til Ham, den levende sten, der vel blev vraget af mennesker, men var udvalgt og kostelig i Guds øjne, og lader sig opbygge sammen med alle Guds udvalgte og hellige til et åndeligt (formentlig usynligt) hus, til et

helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud (1. Peter 2,4-5).

Jeg spørger atter: kan du forestille dig noget større?

Sagt på en anden måde: Kan du tænke dig noget større end at *vandre* i Guds hellige Ånd (Gal. 5,16), *bede* i samme Ånd (Efes. 6,18) – kan du som Guds barn tænke dig noget sørgeligere end at bedrøve Guds hellige Ånd?

Hvordan

Den, som bæver for Guds ord og ikke vil bedrøve Guds Ånd, er ikke dermed uden for fare.

Hans fare er, at han går ind under lovens herredømme og bliver en ufri træl, der altid er bange. For ham vil det ikke lykkes.

Guds hellige Ånd fører os ikke ind i trældom under loven, men skænker os den frihed, der tilhører Guds børn – en frihed, i hvilken vi råber: »Abba, Fader!«

Guds hellige Ånd fører os ind under Guds kærligheds og nådes herredømme, hvor vi ånder frit og fyldes af tro og tillid til vor himmelske Fader. Vi hører ikke op med at frygte Ham, thi Han er Gud, vi er benådede skabninger – men det er ikke en trældomsfrygt, der huser tvivl.

Vi ved, at Guds hellige Ånd, der i Guds nåde har taget bolig i os, ikke er lig med vore følelser og fornemmelser, og at vi derfor ikke må lade dem få mere at sige

end Guds ord, som Helligånden aldrig viger fra, og som vor tro holder sig til. At vandre i Ånden er at vandre i tro, ikke i skuen. Troen lytter til Guds ord, som Guds hellige Ånd gør levende for os. Afslører Ordet, at vi bedrøver Guds Ånd, da bøjer vi os og vender om – men vi tager ikke imod nogen fordømmelse, thi der er i følge Guds ord ikke nogen fordømmelse for dem, der er i Kristus (Rom. 8,1) – og det er vi, når Guds Ånd bor i os! Således lever vi i den omvendelse til Gud, som kun for de allerfærrestes vedkommende er afsluttet een gang for alle – den omvendelse, som i Skriften mest lyder til Guds børn (se de syv menighedsbreve i Åben. 2 og 3).

Der er næppe nogen af os, der helt undgår at se, at han har bedrøvet Guds hellige Ånd – men ingen af os bør slå sig til ro med, at det bliver alligevel aldrig anderledes, thi gør vi det, bedrøver vi for alvor Den hellige Ånd og bringer os selv ud på glidebanen nedad.

Det bedste værn imod at bedrøve Guds Ånd er at lade sig fylde af Ånden (Efes. 5,18), fylde af kærlighed, glæde, fred – fylde af renhed og sandhed – fylde af lys og kraft – fylde af alt godt, så der ikke inde i hjertet bliver plads til andet – slet ikke det, der bedrøver Guds hellige Ånd, med hvilken vi blev beseglet indtil forløsningens dag, da det ikke mere bliver muligt at bedrøve Ham!

Syndsforgiveness og Gudsfrygt

Guds ord siger os ofte imod. Når det sker, gælder det om, at vi ikke holder fast på vore meninger.

Megen vækkelsesforkyndelse følger dette skema: først fremkalder man en frygt i samvittighederne, og når det er lykkedes, forkynder man nådens budskab.

Det kan ikke udelukkes, at Guds Ånd leder en Ordets tjener til at tale således, men Ånden leder ham også, i fald han lader sig lede, til at tale stik modsat, f.eks. ud fra Salme 130, hvor vi i vers 4 læser: »Men hos Dig er der syndsforgiveness, at du må frygtes.«

I vækkelsesforkyndelsen er frygten forudsætningen for syndsforgiveness, i Salmen er Gudsfrygten frugten deraf.

Gudsfrygten

Den frygt, megen vækkelsesforkyndelse fremkalder, er snarere frygten for fortabelsen end frygten for Gud. Fortabelsens mulighed er en frygtelig virkelighed, som ikke skal forties eller formægtes, og frygten for fortabelsen vidner om, at samvit-

tigheden er blevet vakt, og at mennesket ikke er totalt fordærvet.

Men om denne *frygt* kan anses for Gudsfrygt i egentlig betydning, er tvivlsomt.

Der er et element af selvskhed i frygten for fortabelsen. Man har kun øje for sin egen »skæbne« – man tænker ikke på andre, og man har heller ikke Guds ære for øje.

I Det nye Testamente maler forkynderne Kristus for øje som korsfæstet og opstanden fra de døde. Hvis *Peters* pinseprædiken kan anses for en mønsterprædiken, bør vi lægge mærke til, i hvilken grad han herliggjorde Kristus. *Paulus* gjorde øjensynlig det samme, da han bragte galaterne frelsens ord (Gal. 3,1). Han siger som en sammenfattende karakteristik af sin egen forkyndelse: »Ham (Kristus) forkynder vi« (Kol. 1,28).

Dette ord har større kraft end ordet om fortabelsen. Der udgår et skarpere lys fra Kristi kors end fra fortabelsens mulighed. Det skaber mere end frygten for forta-

belsen; det skaber den frygt for Gud, som ikke hører op, når fortabelsen ikke mere er en mulighed.

Hos dig

Salmisten fremhæver, at syndsforgiveness er hos Gud, som han atter og atter i den korte salme omtaler som HERREN.

Dermed betoner han, at ingen har krav på at få syndsforgiveness, thi ingen kan gøre noget krav gældende overfor HERREN. Og dermed udelukker han, at syndsforgiveness kan blive andet end Guds frie nåde, som ingen har krav på, hverken han, der frygter for fortabelsen, eller han, der græder over sine synder og fortvivler over sig selv.

Evangeliet er ikke et system af sandheder, som sikrer enhver, der følger dette system, syndernes forladelse, thi evangeliet giver intet menneske greb om Gud, så Gud er nødt til at tilgive ham.

Evangeliet er heller ikke en handel med Gud: du ydmyger dig så dybt, du nu kan, og så tilgiver Gud dig selvfølgelig.

Nej, evangeliet indeholder den hemmelighed, at syndsforladelse er hos Gud, og at Han er barmhjertig imod, hvem Han vil, og forbarmer sig over, hvem Han vil (Rom. 9,15).

Det skaber den sande Guds frygt, der lader Gud forblive DEN, HAN ER. Men svækker denne uvished, om hvad Gud vil, ikke forkyndelsen, så den ikke længer har overbevisningens kraft, og svækker den ikke også frelsesvisheden hos dem, der er kommet til troen?

Forkyndelsen

Nej, evangeliet er og forbliver Guds kraft til frelse for enhver, der tror (Rom. 1,16).

Bemærk *Guds* kraft – ikke vor kraft. Guds kraft er noget ganske andet end menneskers kraft. Den sprænger både vore begreber om kraft og de tankebygninger, vi er låst fast i. Det viser sig allertydligst (hvis vi altså ser det!) på Kristi kors.

Derfor er ordet om Kristus og det som korsfæstet evangeliets udtømmelige budskab og tillige dets altid virksomme kraft. I vor tid tror mangfoldige, at denne kraft er stærkest ved massemøder med tusindvis af mennesker, men det er ikke tilfældet.

Når Helligånden gennem Ordets forkyndelse maler Kristus for øje som korsfæstet, fattes overbevisningens kraft aldrig, hverken hos forkynderen eller hos den eller dem, hvis øren bliver åbnet, så de kan høre og tro og dermed blive frelst.

Overbevisningen hviler i, at det er HERREN, Gud den Almægtige, der nu virker både at ville og at kunne tro, og at Han gør det i overensstemmelse med sin egen frie vilje, der har sin grund i, at Gud er kærlighed.

Enhver tanke på at have noget krav på Gud eller at have gjort sig fortjent til Hans frelse er ude af betragtning. Derfor er overbevisningen ikke selvtagen, men Gud-given. Den er ikke frelsessikkerhed, men frelsesvished.

De, der er kommet til troen

Syndsforladelsen, som Herren har skænket dem, bringer den sande Guds frygt med sig. Den giver sig ofte udtryk i denne tanke: Hvorfor har jeg fået lov til at lære min Frelser at kende – hvorfor ikke mine kammerater? Den giver sig også ofte udtryk i denne bøn: Bevar mig, o Herre, fra at bedrøve din hellige Ånd – bevar mig fra at blive lunken – bevar mig i den første kær-

lighed!

Den svækker ikke frelsesvisheden, men uddyber den, så den ikke bliver en selvfølge, men en anspore til yderligere fremgang.

Og den vil aldrig vide af andet og slet ikke om »mere« end Jesus Kristus.

I Ham

I HAM har vi syndernes forladelse, siger Paulus (Kol. 1,14) og fortsætter med at skildre Herrens storhed. Han er den usynlige Guds billede, førstefødt forud for al skabningen. Alt er skabt ved Ham og til Ham, og alt består ved Ham.

Jo mere Han åbenbares for vor ånd, des mere føler vi trang til at falde på vort ansigt og tilbede Ham og takke Ham, at Han ville købe os med sit blod som prisen – thi hvem er dog vi – og hvad er dog vi?

Hvem skulle ikke frygte Ham og give Ham æren?

Den virkelige Guds frygt kommer ikke fra os, men fra Ham, hos hvem der er syndsforladelse.

Han er opstanden fra de døde. Det var umuligt, at døden kunne fastholde Ham. Ham frygter vi – ja, og *elsker* i Hans uforkrænkelighed (Efes. 6,24).